

The Cost of Keeping Cool // The Economist, January 26, 1991.

The Nation-State is Dead. Long live the Nation-State // The Economist, December 23, 1995.

The Pursuit of Reason // The Economist, September 4, 1993.

The State Of The Nation-State // The Economist, December 22, 1990.

The Visible Hand // The Economist, September 20, 1997.

The World Breaks in // The Economist, June 26, 1993.

Unleashing the Trade winds // The Economist, December 7, 2002.

What Price Carbon?: Climate change // The Economist, March 17, 2007.

When Fortune frowned // The Economist, October 11, 2010.

Wrestling for Influence: Who Runs the World? // The Economist, July 5, 2008.

Zhang Xiaoying. A Paradox in The Economist's Narrative of Globalization and Global Warming. *The Economist is a main voice for more than 160 years of Western liberalism. The paper examines the journal's narratives of globalization and global warming over the last 25 years or so. It explores whether these two narratives keep step or are in conflict, and asks whether the West and the journal facilitate an adequate response to the new challenges the world faces, economic, political and especially environmental with the recognition of global warming. The study (1985-2011) shows that The Economist's constructions of globalization and global warming contain an apparent paradox, and a fire wall was set between the two stories in the pages of the journal. It seems that the dominant Western ideology has not truly paved the way for the new challenges such as global warming.*

Keywords: *The Economist, globalization, global warming, paradox.*

УДК 316:902:930.1

О. Є. Кислий

ПЕРІОДИЗАЦІЯ ІСТОРІЇ ЯК СУЧАСНА СОЦІОЛОГІЧНА ПОТРЕБА: МАРКСИСТСЬКА ПЕРІОДИЗАЦІЯ

У цій статті автор досліджує марксистську концепцію періодизації історії як одну з найбільш системних. Показує потребу її розгляду не апологетично й не нищівно критично, а в рамках пошуку можливих концептів розуміння трансформацій соціальної дійсності. Серед головних посилів статті – тези, що поняття суспільно-економічної формації можна розглядати як дотичне до теорії класів, що сучасні новітні дані про хід історії дозволяють виробити інші моделі періодизації історії на основі діалектики більш загальних перемін, ніж врахованих марксизмом.

Ключові слова: *формаційна періодизація, історична періодизація, класи.*

Пропонована тема дослідження має виразні гострі дискусійні «кути» у науці, а також справляє враження заідеологізованості, тому, найперше, будемо зважати на відомий методологічний посил, що не може бути вірною та теорія, яку не можна спростувати. Марксистська концепція періодизації історії в історіографії науки залишається однією з найбільш системних, є потреба її розглянути не суто апологетично й не критично, а в рамках пошуку можливих концептів для нової системної теорії. Широка дискусія щодо Марксового розуміння історії другої половини минулого століття, а серед історичних праць – недавня відома робота П.П. Толочко [Толочко, 2007, с. 104] на захист марксизму показують актуальність предметного обговорення проблеми періодизації історії загалом та марксистської формаційної концепції. Проте сучасні нам соціальні трансформації у переважній більшості країн світу чим раз яскравіше виявляють не історичну (емпірико-історичну), а саме соціологічну (теоретичну) проблему пошуку системності історичних трансформацій з урахуванням економічної складової як системної ланки змін. Себто, мова має йти про історичну вертикальну логіку соціальних процесів без ідеології прогресизму або, з іншого боку, просторових позаісторичних (не пов'язаних з системою загальноісторичних трансформацій) констант теорії цивілізаційного підходу. Нарешті, можна до певної міри вважати, що новітній світ-системний (підхід) аналіз (world-systems analysis) соціальних трансформацій став відповіддю на десистематизацію теорії соціології. Але цей аналіз наразі ще далекий від виповненої соціальної теорії, бо під системою розуміється не історична система у її об'єктивному пізнанні, а загальносвітовий підхід до аналізу певних наявних соціально-економічних станів, що може стосуватися і сучасності, і давнини. Причому, залишається питанням, чи можна «вкласти» усі епохи до найперших проявів глобалізаційних трансформацій капіталізму у системологічну модель, чи є стадіальність загальноісторичного процесу? Різноманітні модернізації відомої концепції «світ-система» Іммануїла Валлерстайна лише підкреслили потребу розробки сучасної соціологічної теорії загальних історичних трансформацій.

Далі, для подальшого викладу є потреба звернути увагу на ті загальні методологічні засади розуміння історії, що викладені більш широко автором цієї статті у попередніх роботах. По-перше, історія людського суспільства має початок і буде мати закінчення у своїй сутності відтворення життя як *Homo sapiens*. Відтворення життя на планеті на такій основі формує явище

історії, де найбільш загальним протиріччям є протиріччя між соціальним та природним. З історичного моменту переходу відтворенням соціального життя зі звуженим відтворенням населення (від початку минулого століття і до сьогодні) фактично людство вступає у свою завершальну фазу трансформацій. Тільки досліджуючи уповні явище історії, включно з її повним завершенням ми можемо пізнати сутність соціального. Проблема не в тому, що немає законів історії, а в тому, що ми не можемо мати повноцінний об'єкт теоретичного соціологічного дослідження. Друге. Якби у реальній історії не було б діалектичних видозмін загального рівня, то не варто було б говорити про теорію історії чи соціологію як науку про суспільство. Інша справа, що на сучасному рівні соціологічних знань ми не в змозі ще пізнати «логіку» історії, незалежну від волі дослідників. Нарешті, третє. Враховуючи попередні посили, визнаємо, що загальна соціологічна теорія (модель) не може бути вірною навіть у першому наближенні, якщо вона не є діалектикою системних змін з урахуванням найновіших даних від початку становлення суспільства до сучасності. Така теорія має базуватись не на вихоплених з контексту окремих ідеях, а на узагальненнях економічної (демографічної), історичної, соціологічної наук [Кислий, 2005, с. 14]. Стосовно періоду завершення історії така теорія не буде науково доцільною та повною з огляду на сучасні потреби і можливості пізнання. Адже вона не надає раціонального, матеріалістичного, підкреслимо, розуміння трансформацій закінчення історії, або пост-соціальної наукової гіпотези.

Невдалі намагання у другій половині ХІХ ст. створити засади раціонального соціального управління, далі – загальна нездійсненність наживо марксистської теорії, очевидні помилки теорії відкритого суспільства останніх десятиліть на прикладі країн Заходу, Сходу, чи країн пострадянського простору включно з Україною, які окреслюють можливий шлях до пізнання. Ще яскравішими для майбутніх істориків та для сучасних соціологів стали події кінця минулого та цього року в Україні, як державі, що опинилась «на межі світів». Без комплексного соціологічного аналізу, у якому були б використані свідчення усіх історичних наук, включно з археологією, історією первісного суспільства та ін., – подібно до марксистського аналізу, – неможливо навіть у першому наближенні підійти до розуміння сучасних трансформацій, чи, скажімо, до проблеми системного відставання соціального розвитку на східнослов'янських просторах,

повернення «розвитку» при наявності умовно достатніх ресурсів як у давнину, так і нині.

Автор просить читача врахувати також ті його роботи, де вже викладено розуміння «докласової» (класової статевовікової) експлуатації як системного історичного явища, що знаходить продовження в майновій класовій експлуатації, а також де показано, що в традиційному суспільстві присвійного господарювання в принципі *була можливість* отримувати прибавочний продукт, а відтак перехід до відтворюючого господарювання не створив *можливість* отримання прибавочного продукту та творення класів та ін. [Кислий, 2005, с. 238; Кислый, 2013, с. 370]. Шерег досліджень другої половини ХХ ст. підводив до розуміння, що присвійне господарювання є самодостатнім, тоді як процес переходу до «сурової землеробської праці» [Салинз, 1999, с. 31-35] призвів до падіння середньої тривалості життя людини [Алексеев, 1972, с. 3-21; Шнирельман, 1986, с. 266; Кислый, 1990, с. 119-130]. За умов присвійного господарювання була можливість отримання додаткового продукту, проте не було такої потреби. Перехід до відтворюючого господарювання був результатом не чудових прогресивних досягнень, які привели до класотворення та подальшому прогресу, а результатом кризи присвійної економіки. Можливість соціальних трансформацій та потреба соціальних трансформацій дві ланки одного ланцюга відтворення життя або діалектичних змін суспільства.

У цих пошуках бачимо, що за теорією суспільно-економічної формації світовий історичний процес розглядається не як аморфний і однорідний, а як внутрішньо систематизований ряд якісно відмінних ступенів розвитку, підкреслимо, людського суспільства *загалом*. Порівняно з іншими схемами періодизації формаційну періодизацію відрізняє її системність (теорія поєднує економічну, соціальну і політичну сторони суспільного життя), діалектична внутрішня логіка, матеріалістичне розуміння історії, що дозволило розглядати суспільство не з ідеалістичних, а з наукових позицій. Тому можна звернути увагу на означення марксистської філософії історії (історичного марксизму) як «марксистського еволюціонізму» [Толочко, 2007, с. 15]. На рівні історії з цим можна погодитись, але розглядаючи історію періодизацій, філософію, соціологію історії, підкреслюємо матеріалістичну діалектику (у нашому випадку класично, з прийняттям законів стрибкоподібного переходу кількісних змін у якісні та заперечування заперечення). Наша мета – показати ті засади, історичні,

соціально-психологічні та особистісно-мотиваційні, що поряд з уже відомими в науці тезами про витоки марксизму привели до його створення, а значить показати й історичні межі одного з найбільш уживаного концепту марксизму – формаційного розуміння історії. Розгорнуті порівняння різних періодизацій, включно з Марксовою, та їхню критику з точки зору демоекономіки (демографічної соціології) залишимо для наступних публікацій.

Найбільші проблеми з точки зору схематичності «розвитку» суспільства у Марксовій періодизації викликають два періоди – створення класового суспільства і цивілізацій та розпаду класового суспільства. Матеріалістичній діалектиці за марксистською схемою у більшій мірі підвладне внутрішнє (а не початкове, і не завершальне) наповнення такої періодизації. По-перше, класові протиріччя не можуть бути головними на етапах становлення та прикінцевих трансформацій (розвитку) суспільства. Сутність більш загальних і фундаментальних протиріч та діалектика їхньої дії викладена в літературі [Кислий, 2005, с. 179-300; Кислый, 2013, с. 11, 213-332]. Далі врахуємо, що з самого початку період рабовласницького суспільства ніби розпадався на два відносно самостійних етапи – період давньосхідних цивілізацій і античність. К. Маркс та Ф. Енгельс вважали, що можна говорити про рабовласницьку стадію, що передує феодальній; але без особливих пояснень К. Маркс вводить також поняття «азіатський спосіб виробництва», що панував у рамках давньосхідних деспотій, і був, на його думку, першим способом експлуаторського державного ведення господарства. Відповідно і для тих відносин, що склалися в Стародавній Греції та Римі, він використовує термін не «рабовласницький», а «античний» спосіб виробництва.

В результаті дискусій, що відбувалися, головним чином, в 60-х та 80-х роках минулого століття, частина вчених відмовилася взагалі від сприймання рабовласництва як окремої формації (Е. О. Берзін, Л. В. Васильєв, Г. О. Мелікішвілі, Л. О. Сєдов, Й. О. Стучевський та ін.). Група вчених, переважно відомих сходознавців (І. М. Дьяконов, М. О. Дандамаєв, В. М. Массон, В. О. Якобсон), які продовжували відстоювати традиційні погляди на рабовласництво як закономірний етап розвитку, все ж визнали, що принаймні в рамках давньосхідних цивілізацій рабська праця не набула значного поширення. На Сході, в Єгипті, Ассирії, Вавилоні «раби» (або ж державно-храмові працівники) використовувалися при потребах виконання

значних громадських робіт, головним чином, по зрошуванню земель, «носії влади експлуатували працю своїх співвітчизників державно-бюрократичними методами», а в цілому азійський спосіб виробництв був дуже близький до феодального [Павленко, 1996, с. 70-76].

З іншого боку, навіть найбільш послідовні прихильники критики концепції рабовласницької формації все ж погоджуються з тим, що «рабовласництво як економічний уклад» отримало розвиток в античну епоху, коли «можливим було широке застосування рабської праці у виробничій сфері», при умові, що утвердження рабовласницьких відносин стимулювалося товарним виробництвом. «Природні умови Греції надавали можливість займатися землеробськими справами по вирощуванню злаків, оливок та винограду протягом майже всього року. Оскільки внутрішній ринок окремих міст був досить обмеженим, а одне одному вони майже нічого запропонувати не могли, тому що екологічне середовище та рівень економічного розвитку їх були досить близькими. Між тим розвиток мореплавства, знайомство з народами Західного Середземномор'я та Причорномор'я, які стояли на порівняно нижчому щаблі суспільно-економічного розвитку, відкрили перед еллінами неосяжний зовнішній ринок... Це, безумовно, стимулювало підвищення товарності відповідних галузей і відтак – використання у виробництві рабської праці» [Павленко, 1990, с. 131]. Хоча з певними наведеними тут поясненнями загальних економічних процесів не завжди можна погодитись, але попередні наші дослідження показують, що саме значна різниця в розвитку рабовласницьких відносин та рівень товарно-виробничих відносин тісно пов'язані з різницею в історико-демографічному становищі держав Сходу та античних держав [Кислий, 2005, с. 162, 172-178]. П. П. Толочко виступив на захист основних положень формаційної теорії, підкресливши, що «ні про яку жорсткість марксистської періодизації історії говорити не приходиться... К. Маркс та Ф. Енгельс ніде не стверджували універсальність виокремлених ними формацій або стадій для всіх народів світу». Він виступив з різкою критикою цивілізаційної схеми періодизації, як «новомодного захоплення», що у кращому випадку лише допоміжна до формаційної [Толочко, 2007, с. 16-29]. Отже, по-перше, з точки зору системології, окремі елементи системи мають емерджентні властивості. По-друге, усяка теорія потребує подальшого удосконалення, навіть центральна чи допоміжна до центральної.

Відомо також, що в процесі розробки своєї теорії суспільно-історичного процесу Маркс використовував різні критерії членування історії людства на етапи в залежності від потреб дослідження. Отже, можливо, якби перед ним не стояла потреба розробки теорії класової боротьби, себто вже в наш час, він розробив би й іншу періодизацію. Так, в роботі «До критики гегелівської філософії права» у якості наявних критеріїв висувається співвідношення громадянського суспільства і держави. Ці ідеї широко були використані в соціології в кінці ХХ – на початку ХХІ ст. Під цим кутом зору Маркс розрізняв древність, середні віки, новий час та демократію майбутнього. В «Економічно-філософських рукописах 1844 року» історія йому ввижається у вигляді процесу зародження, руху і відмирання історичних форм відчуження праці. Отже, з цього критерію він бачить найбільш логічний поділ історії – докласове, класове і безкласове (комуністичне) суспільства.

У «Німецькій ідеології», де продовжено дослідження економіки історичних змін, К. Маркс та Ф. Енгельс за основу членування історичного процесу беруть форми власності, які виражають різні степені суспільного розподілу праці: племінна, антична (общинна та державна), феодальна та буржуазна. В результаті цього дослідження показана невідворотність, як здавалося автору, комуністичної форми власності.

Сам К. Маркс вважав своєю головною метою дослідження економіки. У першій, власне, економічній своїй праці «До критики політичної економії» він формулює (у передмові книги) ще один критерій членування історичного процесу – спосіб виробництва матеріального життя. У якості прогресивно змінюваних етапів суспільного розвитку він називає азійський, античний, феодальний та буржуазний способи виробництва. Вперше азійський спосіб виробництва згадується в переписці Маркса та Енгельса 1853 р. [Маркс, Т. 28, с. 174-267], далі – в статті «Британське володарювання в Індії» [Маркс, Т. 9, с. 130-136]. Але сутність азійського способу виробництва він намагається розкрити саме в економічних рукописах, формулюючи положення, що «...азійський, античний, феодальний і сучасний, буржуазний способи виробництва можна відмітити, як прогресивні епохи економічної суспільної формації» [Маркс, Т. 19, с. 7]. Зведені економічні рукописи Маркса були опубліковані лише посмертно, а економічні його дослідження загалом знайшли результативний вираз у «Капіталі». Те, що Маркс звертався до азійського способу саме в основі-основ своєї праці – економічних дослідженнях, показує, що це було не випадково. Просто у дискурсі інших

тем, і особливо головної лінії класової боротьби пролетаріату, азійський спосіб виробництва залишився не розкритим, а ленінська традиція його ігнорування і спрощення теорії задля імплементації її у російську дійсність, як і всяке спрощення, стала вигідною для наслідування, хоча зважимо також на відомі в СРСР дискусії 20–30-х та 60-х рр. За нашою думкою, нерозвиненість початкових етапів історичної періодизації у Маркса трапилася тому, що його роботи були власне не теоретико-історичними, він не мав на меті строго слідувати завданню історичного дослідження, його метою була апологетика робітничого класу, політика та політична боротьба робітничого класу, звідси – декларування умовної щодо історії людського суспільства тези, що «історії усіх суспільств, що існували до сих пір» – це класова боротьба, а головним протиріччям були класові протиріччя (1848 рік, «Маніфест Комуністичної партії» та ін.). Тільки після смерті Маркса у 1888 р. Ф. Енгельс пояснить та подасть ці позаісторичні (або такі, що не враховують концепт історизму), повторювані неодноразово твердження у якості розуміння тільки періоду історії з часу розкладу первісного суспільства [Енгельс, 1964, с. 351], точніше, класового суспільства. Відтак, як історики чи соціологи маємо визнати, що праці Маркса не могли не бути тенденційними у допустимому розуміння тенденційності, зважаючи на час їх написання. Другий тут проміжний висновок, що напрошується, це можливі порівняння методології соціологічного дослідження Маркса та творців сучасного цивілізаційного підходу: і там, і там є історичні та неісторичні народи де-факто, хоча така даність завуальована «псевдогуманістичними» силами як то інтернаціоналізм чи можливість мати безкінечне число рівноцінних «великих» цивілізацій у залежності від зростаючої потреби існуючих націй чи навіть етносів; і там, і там загальний хід історичного розвитку обмежено ідеєю цивілізації.

Досліджуючи розвиток періодизацій історії узагалі, повинні і відносно Марксових праць поставити питання, що спонукало автора до наукової творчості характерного, яскравого напрямку, аналогічно до того, як досліджуючи, наприклад, «Історію» Фукідида, його незалежність у прагненні до «точного знання» враховуємо, що той походив із знатної, заможної родини, як стратег брав участь у Пелопоннеській війні, творив в період т. зв. давньогрецького «відродження» та ін.

Відомо, що в історіографії науки стосовно джерел марксизму у цілому, посилаючись на В. І. Ульянова [Ленин, Т. 23, с. 40-48] називають три

складові частини марксизму – німецьку класичну філософію, англійську (буржуазну) політичну економію і французький утопічний соціалізм. Проте, щодо марксистської філософії, суть якої «є матеріалізм», В. І. Ульянов називає, найперше, французький матеріалізм XVIII ст., на якому «Маркс не зупинився», а «збагатив... надбанням німецької класичної філософії, особливо системи Гегеля, яка у свій час привела до матеріалізму Фейєрбаха. Головне з цих надбань – діалектика, себто учення про розвиток...». Маркс певним чином використав вчення Гегеля, але викинув суть його ідеалістичної діалектики, прив'язаної до розвитку духу, втілюваного в конкретний, свій народ. Маркс з одного боку критикував гегельянство, а з іншого виступає проти розповсюдженого в Германії того часу зневажання філософії Гегеля, об'являє пізніше (в передмові до другого видання «Капіталу») себе його учнем [Маркс, 1960, с.12-22]. Сам термін «діалектичний матеріалізм» Маркс не використовує, але розуміння розвитку, єдності та протилежних видозмін у розвитку не міг не взяти (в супереч думці традиційних історіографів, починаючи з Ульянова) у подвижників матеріалістичного розуміння природи, яке хоч і не достатньо розроблено у філософії, але давало чіткі орієнтири: матерія – це вічна, не зникаюча у часі та просторі сутність, яка змінює свої форми. Не можна допустити, що Маркс не уважно читав роботи Гегеля, особливо відомий уривок про єдність бруньки та квітки і заперечення квіткою бруньки. З огляду на досягнення природознавства XVIII ст., образ не випадковий, навіть якщо наші подальші приклади систематизації та діалектики природи будуть вибіркові. Ще дід Чарлза Дарвіна – Еразм Дарвін написав книгу, у якій висловив здогадку, що життя виникло з первісних світів, а все живе походить від однієї білкової структури. Чарлз Лайель стверджував, що гірські породи не є результатом потопних відкладень, а результат природних змін. Паризький природознавець Жан-Батист Ламарк багато років вивчав безхребетних і дійшов висновку, що вони розвинулись одні від інших: за Ламарком, один вид еволюціонує в інший через розвиток ознак, вигідніших для пристосування в природному середовищі. Використані Марксом назви «класи» та «формації» щодо суспільства також озвучують внутрішню, глибинну тяглість теорії до кращих розробок систематизації та розвитку живої і неживої природи. Ним наукова та матеріалістична діалектика природи була перенесена на діалектику суспільства. Значно пізніше (1888 р.) Енгельс скаже, що думка про визволення пролетаріату «від усякої

експлуатації, гноблення, класового поділу і класової боротьби повинна для історії мати таке ж саме значення, як для біології мала теорія Дарвіна» [Енгельс, 1964, с. 351]. Саме так висловився Енгельс, а переінакшення його думки щодо порівняння марксистської та дарвінівської теорій, до якого завжди вдаються, є поправкою марксизму з бажанням подальшої його систематизації, у якій класова боротьба займе історично належне місце¹. Як зазначено, у класиків марксизму є багато висловлювань, у яких вони як історію в цілому, так і власну теорію редукують до історії класової боротьби і світового значення класової боротьби. Отже, якимсь дивним, невідміченим в історіографії марксизму чином, саме класова боротьба, а точніше боротьба пролетаріату, асоціюються з діалектикою розвитку у цілому. Підтвердження тому знаходимо у відомому листі Маркса до близького товариша і члена Союзу комуністів Й. Вейдемеєра від 5 березня 1852 р., де принципово підкреслюється: «Стосовно мене, то мені не належить ні та заслуга, що я відкрив існування класів у сучасному суспільстві, ні та що я відкрив їхню боротьбу між собою. Буржуазні історики задовго до мене виклали історичний розвиток цієї боротьби класів, а буржуазні економісти – економічну анатомію класів. Те, що я зробив нового, полягало в доведенні наступного: 1) що існування класів пов'язане лише з певними історичними фазами розвитку виробництва; 2) що класова боротьба необхідно веде до диктатури пролетаріату; 3) що ця диктатура сама складає лише перехід до знищення усяких класів і до суспільства без класів» [Маркс, Т. 19, с. 424-427].

Як бачимо, тут прямо йде мова про ту Марксову періодизацію історії, яка подана ще в 1844 р. в «Економічно-філософських рукописах»: 1) докласове суспільство; 2) класове суспільство, яке завершується диктатурою пролетаріату; 3) безкласове суспільство. Причому, оскільки формаційна періодизація за висновками більшості сучасних вчених – і прихильників, і критиків Маркса – так і залишилась Марксом та марксистами не уповні допрацьованою (П. П. Толочко, Ю. В. Павленко), у всякому разі дещо проблемною (а якщо точніше, вона була тільки «підсобною» у Марксовому

¹ «Протягом майже 40 років ми висували на перший план класову боротьбу як безпосередню рушійну силу історії, і особливо класову боротьбу між буржуазією та пролетаріатом як могутній важіль сучасного соціального перевороту; тому ми ніяк не можемо йти разом з людьми, котрі цю класову боротьбу намагаються викреслити із руху» [Маркс К., Енгельс Ф. Т. 19., с. 175].

вченні, бо саме значення класової боротьби для марксистів було системним у розумінні історичного розвитку), то варто уважніше придивитись до цієї трьохчленної марксистської періодизації. В. І. Ульянов писав в 1913 г.: “Головне в ученні Маркса це – вияснення всесвітньо-історичної ролі пролетаріату як творця соціалістичного суспільства” [Ленин, Т. 23, с. 1].

Тепер значно легше шукати витoki Марксового розуміння періодизації історії і його ж розуміння закономірностей історичного розвитку. Історик, професор Роман Шпорлюк з посиланням на різних відомих дослідників творчості Маркса пише, що вперше той згадує пролетарський клас у роботі «До критики гегелівської філософії права. Вступ» (1844 р.), вважаючи що цей клас має діяти як визвольна суспільна сила [Шпорлюк, 1998, с. 49-68].

Ще на початковому етапі формування своїх філософських і політичних поглядів Маркс твердив, що його критика сучасного суспільства була не результатом філософських узагальнень та міркувань, а навпаки – продуктом безпосередніх спостережень реального життя (про це він сам писав у приватному листуванні). Ця критика не потребувала відповідної філософської чи будь-якої іншої надбудови, вона була логічним результатом його власних спостережень повсякденного життя, мала суто емпіричний характер [Маркс, с. 350].

Такі спостереження Маркса, безумовно, винесені з дитинства. Ще тоді, без сумнівів, Маркс звертає увагу на гноблених, вважає можливими такі зміни, що приведуть до світлого майбутнього, до ліквідації гноблення та несправедливості. Безумовно, з усвідомлення себе у навколишньому світі Маркс, ще будучи дитиною, найперше відчув несправедливе ставлення до євреїв, суспільне відчуження до них. Відношення Маркса до пролетаріату як до месіанського суспільного класу повністю співпадає з тим, як розумілося європейськими євреями єврейство в історії: 1) це пригноблений прошарок суспільства, що має надзвичайну значиму попередню історію, його вибраність історична (божественна); 2) у цій передній історії криється велика сила поступу та невідворотність майбутнього: гнобителі надають гнобленим історичні козирі та безумовні преференції до визволення, бо така доля-заповіт з Богом, або закономірність розвитку; 3) цей прошарок суспільства має право під час визвольних змагань на насилля, зайняття чужого, бо так звершиться істинне, невідворотне велике майбутнє.

Відомо, що батько Карла Маркса – Гершель (Генріх) Леві Маркс, потомок трірських родовитих рабинів, коли хлопчику було 6 років, прийняв

разом із сім'єю протестантизм аби не позбутися звання судового радника. Це насилля над особистістю у дорослому віці Карл не захоче заперечити протестом повернення до віри предків, бо знайде сублимації єврейства численні виправдання, що відомо і зрозуміло, у своїй теорії. Але сублимація єврейства ніколи не буває у євреїв-особистостей повною, бо єврейство не може бути особистісним явищем, – в результаті маємо продуценти космополітизму, месіанства перенесеного на інші суспільні якості, приклади щирої допомоги з боку євреїв гнобленим та ін. В сучасному «Коментарі до єврейського Нового Заповіту» читаємо: «Єврей-християнин може сказати: «Я називаю себе християнином, так як я увірував в Ісуса Христа, мого Спасителя і мого Господа, і я повинен бути вірним найперше йому та його Церкві..., тим не менше я народився євреєм, і помру євреєм...» [Стерн, 2004, с. 364].

Було б невірним щодо наукового дослідження не назвати тут ім'я одного з перших німецьких соціалістів – Мойсея Гесса (1812-1875 рр.), засновника вульгарного комунізму та соціалізму, критикованого Марксом, власного та енгельсового вчителя. Маркс мав з Гессом спільні проекти під час праці у кельнській «Рейнській газеті», називав його другом і «багатолітнім союзником» (з листа Маркса вдові Гесса, квітень 1875 р.), про Енгельса після зустрічі з ним він пише Ауербаху: «...залишив мене зверхревностним комуністом». Гесс був лідером руху «істинний соціалізм», що являв собою *синтез ідей* німецького ідеалізму, французького утопічного соціалізму і етики Л. Феєрбаха. У своїй першій книжці «Священна історія людства, написана юним послідовником Спінози» (1837 р.) Гесс вже намагався поєднати гегелівську тріаду розвитку суспільства з пантеїстичними уявленнями про Бога, запозиченими у Баруха Спінози. Але ж що означає Бог саме для Гесса? Звернемося до необхідних нам аналогій з Марксом, що дозволяють висвітити тему: «Наша релігія (іудаїзм), – пише Гесс у виданій в 1862 р. книжці, – має своєю висхідною точкою ентузіазм раси, яка з моменту своєї появи на авансцені історії передбачала кінцеву мету людства, і якій було дане передчуття месіанського часу... Наш Бог, не що інше, як людська раса, об'єднана любов'ю. Шлях до досягнення такої єдності – соціалістична революція, у якій десятки мільйонів будуть замучені та знищені» (Гесс М. Рим и Иерусалим, Тель-Авив, 1979). «Коли марксисты, – писав відомий російський філософ О. С. Панарін (1940-2003), – протиставляли буржуазну формальну логіку великій пролетарській діалектиці, то, можливо, тільки

батьки-засновники вчення усвідомлювали, що джерела такого протиставлення висхідні до драми стародавнього Ізраїлю» [Панарина, 1999, с. 81].

Історія показала, що як претензії євреїв на вибраність у всьому світі загалом (що, певно, має аналогії у нацизмі), так і претензії на особливу місію пролетарів з обов'язковою їх диктатурою не виправдались у тих країнах світу, які розвивались системно, без знищення попередніх матеріальних та духовних досягнень. У світовій історії робітничий клас грав не меншу, і не більшу, роль у зміні типів експлуатації, ніж інші гноблені класи. Якщо ж вважати за потрібне все таки говорити про системну роль якогось суспільного класу у зміні типу самовідтворення життя на протязі історичного розвитку загалом, чи просто зміни типу експлуатації, а також про роль у виникненні іншого, ніж у минулі тисячоліття способу експлуатації ресурсів у цілому, то таким класом треба назвати вчених. Хоча вони і не ходять натовпом на роботу, не читають колективно заданих текстів, отже, їх важко організувати на революцію, проте створюють у посталому суспільстві валову частку прибутку, часто залишаючись найменш захищеними у соціальному вимірі, навіть за Марксом експлуатованими з відчуженням необхідного продукту². Але з вказаної причини їхнє становище марксистів та вчених-марксистів, що мусили б розвивати вчення, менш за все цікавить. Дивно, що вчені – історики, соціологи та ін. так наполегливо не бачать своєї ролі в історії, щораз повертаючись до теорії про роль колишнього гегемона-пролетаря. Доповнимо, що відомий російський вчений С. П. Капіца в останніх своїх працях поділяв історію на дві частини – до демографічної революції, основа якої інтелектуально-індустріальна складова відтворення соціального життя, та після [Кислый, 2013, с. 11].

А тепер у нашому дослідженні включимо зворотній відлік та перевірку доведення. Якщо якась нація чи клас є вибраними, то мусять бути народи та класи «недостойні» історії. Згідно з прямими (бо такі народи названі, проте для нас це не суттєво) спостереженнями фундаторів марксизму так воно і є. Енгельс розвинув гегелівський концепт про неісторичні народи в дусі революційного радикалізму, диференціюючи нації на «революційні» та «контрреволюційні». Він прямо порівнює у такій дилемі народи та класи: "В

² «...користування неоплаченою працею інших людей...», – просто й зрозуміло писав В. Ульянов [Ленин, Т. 23, с. 41-42].

найближчій світовій війні з лиця землі щезнуть не тільки реакційні класи та династії, але й цілі реакційні народи. І це також буде прогресом» [Маркс, Т.6, с. 175-186]. Російський соціолог та політолог С. Г. Кара-Мурза пише: «За такої перспективи ці народи, природно, стають не просто пасивними у відношенні історії, вони, у відповідності з концепцією Енгельса, просто *змушені* бути контрреволюційними. І хоча таке їх відношення до революції, яка загрожує народам загибеллю, варто було б вважати зовсім розумним та виправданим та воно повинно викликати у *гуманістів* співчуття, Енгельс подібний сентименталізм відкидає» [Кара-Мурза, 2008].

Далі Кара-Мурза зауважує, що не свобода чи справедливість займає головну позицію у марксизмі, а прогрес як приріст добробуту Заходу. І, нарешті, є вірним висновок вченого, що Енгельс при потребі відкидає класову риторику і представляє історію як «боротьбу народів», ввівши натуралістичне поняття «життєздатності» на рівні соціал-дарвінізму. Чи так вже й дивно, що така доктрина виявилася потрібною у якості застереження народам, що мусять бути знищені без застережень?

У підсвідомості Маркса, з огляду на його природні задатки, розуміє він це сам чи ні, проста людина, робітничий клас стає лише маніпулятивною технологією. Відкинемо етнічні пристрасті і зробимо висновок з наведених порівнянь щодо періодизації історії. Правий П. П. Толочко, що не може йти мова про універсальність формаційної періодизації у зв'язку з реаліями історичних трансформацій. Крім того, універсалізм у марксизмі зліквідований світоглядними установками класиків цього вчення.

Марксизм та марксистська періодизація як футурологія найбільше цікавлять сучасних політиків та управлінців в період економічних криз. Так 20 лютого 2009 року у Колумбійському університеті (Центр «Капіталізм та суспільство», США) відбулася конференція «Emerging from the Financial Crisis» за участю провідних аналітиків, економістів та фінансистів з проблемних питань розвитку в умовах економічної кризи. Там розгорілася дискусія про можливість «полівінь» за Марксом, особливо коли за прогнозами збанкрутують світові банки і відбудеться їх націоналізація, а потім перехід до комунізму. Така дискусія свідчить про відсутність солідних розробок з соціології щодо системності суспільних трансформацій. Закордонні вчені забули, що неодмінним елементом розвитку за Марксом є «звільнення праці» і знищення приватної власності, конкуренції. Історичне «звільнення праці» суперечить реаліям необхідності збільшення

продуктивності праці для перемоги нового суспільного ладу за вченням тих самих марксистів, тому без насилля, самочинний та поступовий перехід до комунізму навіть в умовах кризи в розвинених країнах ринкової економіки неможливий. Сам Маркс, характеризуючи свою концепцію як «матеріалістичне розуміння історії», акцентував увагу на тому, що ключем до розуміння ходи історії є виробнича діяльність, її історична розвиненість. Отже, він очікував, що пролетарська революція, яка буде знаменувати настання третього етапу всесвітнього історичного розвитку пройде, найперше, у розвинених країнах Західної Європи. Лише деякі країни (Великобританія, США) змогли б таку революцію провести не насильницьким шляхом. Хоча Маркс і допускав, що в Росії, як виняток, каталізатором перемін може бути традиційна селянська община, проте суть незмінна – саме індустриальні країни найбільш готові у сенсі історико-матеріалістичного розвитку до революції. Але так не трапилось. Одна з версій – капіталісти врахували досвід Росії. Але тоді зникає системність та достовірність істмату як науки. Так воно і є, бо причина того в іншому. Справа в тому, що у розвинених країнах, що пройшли певну стадію демографічного переходу, пов'язаного з промисловою революцією чи/та індустриалізацією, зникає демоекономічний потенціал пролетарських революцій. Недолік Маркса не у тому, що він занадто матеріалістично-економічний, як вважається, а в тому, що він не міг бути у достатній мірі таким, особливо історично-матеріалістичним. Він не міг знати більш загальні закони, ніж ті, що слідували із знань про ідеалізований гуманістами прогресивний розвиток суспільства, а саме ті, що виявляються у результаті нових досягнень технологій та матеріального виробництва, вивчення демоекономічних трансформацій з найдавніших часів (О. Є. Кислий, С. П. Капіца). Для нього пролетарі залишились романтичними борцями за майбутнє усього людства (читай: майбутнє лише західноєвропейських країн), а не реальним демоекономічним, плинним в історичній своїй значимості прошарком, котрий буде змінено іншим, таким, що відіграє ще більш значну роль у суспільному виробництві разом з принципово новим відношенням до ресурсів та їх експлуатації. Розуміючи експлуатацію найбільш широко, ми мусимо погодитись з її історичністю доти, доки існує суспільство [Кислий, 2013, с. 55]. Суспільство виникло разом з необхідністю змагання у формі соціальної експлуатації, і її зникнення буде означати зникнення суспільства. Перша логічна помилка марксово-енгельсової

системи історичної періодизації була в тому, що вони умовно та гіпотетично виокремили етап первісного комунізму, безкласового суспільства, начебто без експлуатації. Проте, прийнявши до уваги тільки класи, породжені майновою нерівністю, що стала до потреби при зародженні державного управління суспільством, вони з логіки необхідного дослідження усякої експлуатації виключили більшу частинну людської історії. Якщо то «клас» у визначенні системному, то чому у систематизації і періодизації історії він не об'єднує тотожні сутності від початку історії? Якщо то випадкова назва, то тоді мусили б знайти іншу логіку і термін. За нашою думкою, назву «клас» маємо залишити для дослідження періодизації усього людського суспільства [Кислий, 2005, с. 261-271]. Так у Маркса трапилось тому, що його періодизація історії ідеологічно спрямована, вона прив'язана до ідеї «визволення праці» місіонерським «класом» пролетарів. Формаційна марксистська періодизація також стала заручником ідеї поділу суспільства на класи, довелося під цю ідею вводити вузьку діалектику зміни класів, що не є таксономічним рядом у розвитку усього суспільства. Як же бути з експлуатацією, що начебто заважає продуктивній праці безпосереднього виробника матеріальних благ? Адже саме так у матеріалістів-системників мусить стояти питання з позицій марксистської політекономії замість прокламації революційного «визволення праці» пролетарів без наукових розробок конкретних чинників, що будуть знаменувати шлях до більш високої продуктивності праці за нового суспільного ладу. Проблема, звісно, не в експлуатації самій по собі у вигляді відчуження додаткового продукту. Експлуатація має історичні не класово значимі форми, а демоекономічно значимі форми. Тільки історично сучасні, виправдані та адекватні даному етапу розвитку виробничих сил форми експлуатації під час організації суспільного виробництва можуть бути виправдані та дати стабільний результат, дійсно вищу продуктивність праці, а не вищий рівень потогону, чи «більшу кількість» (sic! - ось як легко було одним терміном погодити марксизм і рабовласницьку експлуатацію в СРСР) «продукції за одиницю виробничого часу». Усі інші, «минулі» форми експлуатації, до яких би високих технічних результатів, індустріалізації та ін. вони не привели, дадуть врешті-решт від'ємний результат.

Як же з урахуванням формаційної періодизації розуміти період існування СРСР? Хоча Маркс неодноразово підкреслював, що не має намірів писати «рецепти для кухні майбутнього», проте прогнози довелося робити, бо без

них зникала цінність вчення. Виходячи з тих модельних допусків, які Марксом були закладені у його періодизацію історії, розуміння її ходи, ним були спродуковані помилки розуміння майбутнього, а тим більше помилки були зроблені його наступниками спочатку у революційному запалі, а потім в умовах захисту завойованого. «Між капіталістичним суспільством та комуністичним, прогнозував Маркс, – лежить період революційного перетворення першого у друге. Цьому періоду відповідний і політичний перехідний період, і держава цього періоду не може бути нічим іншим, крім як революційною диктатурою пролетаріату» [Маркс, Т.19, с. 9-32]. Ми вже знаємо, що ніякої диктатури пролетаріату саме в тих країнах, де вона мусила очікувано бути згідно вчення, не було. Була найжорсткіша диктатура в СРСР, спрямована у найбільшій мірі проти самих же трударів та експлуатованих, бо Маркс всупереч своєму вченню все ж зауважив, що на основі російської селянської общини можна буде побудувати соціалізм. І якщо в країнах розвиненої ринкової економіки вдалося побудувати соціалізм з «людським обличчям», то пролетарська диктатура в СРСР стала умовою повернення до жорстокої експлуатації минулого – однозначно рабського та феодального типу (у роботі «Про державу» В. Ульянов написав, що феодалізм в Росії нічим не відрізнявся від рабовласництва). Прикриттям же цієї експлуатації стало вчення про «класове» суспільство, яке допускало історичний етап побудови «безкласового» суспільства. Демоекономічні здобутки мільйонів людей услід за хибною логікою філософів, соціологів майбутнього, періодизаторів історії були викреслені з потенціалу націй – росіян, українців, євреїв, німців та ін. Ми показуємо тут уважному читачу, що не говоримо про мільйонні людські жертви «кухні» знавців рецептів майбутнього. Ми говоримо тільки про той демоекономічний потенціал, що, допустимо, витрачається в таких масштабах лише в умовах дикої природи (але тоді це не демоекономічний потенціал), або в умовах світової війни епохи самовідтворення народонаселення з розширеним кількісним приростом населення. Відмова від капіталістичного напрямку розвитку, від конкуренції з кращими зразками світового виробництва в СРСР фактично підтвердила висновок Маркса про неісторичність східних слов'ян.

У Росії не тільки з виникненням ринкових відносин та зачатків капіталізму, але й раніше, йшла гостра боротьба старого типу відтворення життя та нового. Кращими людьми країни після ряду європейських буржуазних революцій вона сприймалася як боротьба передових сил за

свободу, рівність, подолання пережитків кріпосництва, причому було зрозуміло, що нові тенденції, закономірно виникаючи не на пустому місці, щоразу надовго були переможені реакцією. Боротьба загострилася в кінці ХІХ - на початку ХХ ст., коли виріс додатково рівень капіталістичної експлуатації у цілому. Тепер ідеї марксизму для багатьох виглядали не просто як передові, а такі, що несуть потенційну свободу подібно до минулих революцій в Західній Європі, і навіть більше – знищення усякої неправди, настання ери комунізму, подібно до первісного комунізму, коли не буде експлуатації і відчуження експлуататорами чи експлуаторською державою додаткового продукту. Перша світова війна до межі загострила протиріччя, країна могла перестати існувати і значна її частина могла піти західним шляхом. Проте можливості екстенсивного розвитку на теренах Росії ще не було вичерпано. Тому найбільш передові, найбільш демократичні ідеї стають підпорядковані рівню розвитку базису у цілому, стану ресурсів та економіки. У цій ситуації Ульянов, та керована ним пролетарська партія РСДРП, під гаслами марксизму рятує від остаточного краху і продовжує в іншому «класовому»³ оформленні стару систему експлуатації, що базувалася на рабсько-феодальних відносинах. Західні та релігійні російські філософи потім скажуть, що було порушено духовні засади розвитку, бо перемиг матеріалізм, індустріалізація, колективізація як приклади бездуховності. Для нас є безумовним: 1) на коротких проміжках часу історичний час може бути затриманий (умовно) у своїх трансформаціях; 2) розвиток будь яких найновіших технологій, отриманий за рахунок старого, минулого для передових країн-сусідів рівня експлуатації ресурсів не є визначальним для майбутніх трансформацій, як правило, з приходом можливості нового рівня експлуатації він не буде використаний, і набуті продуктивні сили пропадають марно.

Висновки. І ось ми опиняємося в ситуації, коли поняття суспільно-економічної формації (системне, широко і успішно використовуване, хоча, з іншого боку, й нищівно критиковане різними дослідниками) можна розглядати як дотичне до теорії класів. Така ситуація, загалом, не дивна. У науці найкращі досягнення зроблені не як спеціальні розробки, а як дотичні, такі, що слідували за іншими, що здавались спочатку більш вагомими.

³ «А що є класи взагалі? Це те, що дозволяє одній частині суспільства привласнювати собі працю іншої» [Ленин, 1920, Т. 41, с. 310].

Загалом формаційна теорія з точки зору системності історії з моменту становлення людського суспільства до його завершальних трансформацій не допрацьована. Сучасні новітні дані про хід історії дозволяють виробити інші моделі періодизації історії на основі діалектики більш загальних перемін, ніж врахованих марксизмом. Як критикам Марксової періодизації, так і, очікуємо, майбутнім її розробникам треба пам'ятати, що будь-яка періодизація історії є лише моделлю, схемою, що можуть використовуватись фахівцями-істориками, а не самою історією. Тому, якщо тільки немає мети знищити політичного противника, немає й сенсу історикам-науковцям «критикувати» опонентів до повного знищення їхньої думки.

Д ж е р е л а:

Алексеев В.П. Палеодемографія СССР // Советская археология. – 1972. – № 1.

Енгельс Фрідріх. Передмова до англійського видання «Маніфесту Комуністичної партії» 1888 року // Маркс К., Енгельс Ф.: Твори. – Київ: Вид-во політичної літератури України, 1964.

Кара-Мурза С. Г. Маркс против русской революции, 2008. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.e-reading-lib.org/book.php?book=145404>].

Кислий О. Демографічний вимір історії. – Київ: Арістей, 2005.

Кислый А. Е. Соотношение численности полов: экономические потребности и традиции // Демографические исследования. – Вып. 19. – Київ: Институт экономики АН УССР, 1990.

Кислый А. Система начал, трансформаций и завершения истории. Аннигиляция человека, истории, культуры. – Київ: Скиф, 2013.

Ленин В. И. Вульгарный социализм и народничество, воскрешаемые социалистами-революционерами // Ленин В. И. Полное собрание сочинений. – Т. 7.

Ленин В. И. Исторические судьбы учения Карла Маркса // Ленин В.И. Полное собрание сочинений. – Т. 23.

Ленин В. И. Три источника и три составных части марксизма // Ленин В. И. Полное собрание сочинений. – Т. 23.

Ленин В. И. Задачисоюзомолодежи (Речь на III Всерос. съезде Рос. Ком. Союза Молодежи 2 окт. 1920 г.) // Ленин В. И. Полное собрание сочинений. – Т. 41.

Маркс К. Письма из «Deutsch – Französische Jahrbücher». Маркс Руге // Маркс К., Энгельс Ф. Сочинения. – 2-е изд. – Т. 1.

Маркс К. Британское владычество в Индии // Маркс К., Энгельс Ф. Сочинения. – Т. 9.

Маркс К. Критика Готской программы // Маркс К., Энгельс Ф. Сочинения. – 2-е изд. – Т. 19.

Маркс К. Капитал: Т. 1. – Москва: Политиздат, 1960.

Маркс К., Энгельс Ф. Циркулярное письмо Л.Бebelю, В.Либкнехту и др. // Маркс К., Энгельс Ф. Сочинения. – 2-е изд. – Т. 19.

Маркс К., Энгельс Ф. Письма // Маркс К., Энгельс Ф. Сочинения. – 2-е изд. – Т. 28.

Маркс К., Энгельс Ф. Манифест Коммунистической партии. – Москва : Политиздат, 1977.

Павленко Ю. Історія світової цивілізації. – Київ : Либідь, 1996.

Павленко Ю. В. Концепція рабовласницької формації: виникнення, криза та сучасний стан // Археологія. – № 4. – 1990.

Салинз М. Экономика каменного века. – Москва : ОГИ, 1999.

Стерн Девид. Комментарий к еврейскому Новому Завету. – Москва : Силоам, 2004.

Толочко П. П. Археология и древняя история (В защиту исторического марксизма). – Київ : Академперіодика, 2007.

Философия истории: Учебное пособие / Под ред. проф. А. С. Панарина. – Москва : Гардарики, 1999.

Шнирельман В. А. Позднепервобытная община земледельцев-скотоводов и высших охотников, рыболовов, собирателей // История первобытного общества. Эпоха первобытной родовой общины. – Москва : Наука, 1986.

Шпорлюк Роман. Комунізм і націоналізм: Карл Маркс проти Фрідріха Ліста. – Київ : 1998.

Энгельс Ф. Борьба в Венгрии // Маркс К., Энгельс Ф. Сочинения. – 2-е изд. – Т. 6.

O. Kisly. Periodization of History as a Modern Sociological Needs: Marxist Periodization.

In the article author examines the marxist concept of periodization of history as one of the most systematic. Shows the need to considerate this concept not apologetically or devastatingly critically, but to research in the search of possible concepts for its improvement. Among the main conclusions of the article - the thesis that the concept of social and economic structures (orders) can be considered indirectly to the theory of classes, and the latest data on the course of history allow to develop other models of historical periodization based on dialectics broader changes than those who considers marxism.

Keywords: *formational periodization, historical periodization, classes.*